

# Zarf

— ebru çimen · 23 Kasım 2018

---

kendimden sorumluyum  
doğduğum andan itibaren  
Kel başa şimşir tarak hesabı  
çilekeş mi desem yoksa  
derbeder mi kıvraniyorum  
harabe de kaldım gündüz gece  
Bulamadılar henüz hiç bir enkaz  
Eğik duruyor denge terazi de  
lyilik biraz fazla sanki  
ileriye gitmek istesemde  
dönüyorum geriye  
elim ayağım dolaşüyor  
birbirine bu  
heyecan kime  
hayat vuruyor ensemden yolun  
sonundayız diye  
Hatırlatıyor tek tek  
sorumluluklarımı bir türlü  
ayak uyduramadım  
Kaçtım her daim  
üzerime düşen mahiyetten  
sürükle meçhul bir vahaya  
göm beni şiirin ortasına  
bugünü unuttum yarını da  
bundan sonra  
Şiirin memleketinde kalsam  
Şiir baksın gözlerimdeki fere  
duysun sesimi korusun beni  
Özlem kavruldukça  
harla hasret ateşi koktukça  
yayılr dört bir cihana  
kesilir nefesim  
Rabbimin  
sonsuzdur rızkı  
bilirim ellerim semada

Tam vazgeçmek üzere iken  
gördüğüm saye  
benzemiyor bana  
yazılmış sanki talihim  
Daha önceden söylenmiş  
hep bir ağızdan ağıtlar  
mefta olmuş çoktan naaşım  
Ummanlara daldıkça  
boyunu bükük yalnızlık tacirini sırtladığımda  
kendimden çok hatalıydım  
hiç bir yük ağır gelmedi aslında  
kanıksadım  
Şimdiye kadar  
gördüğüm rüyayı gerçek sandım  
sonunda uyandım  
Dilde durdukça yara  
Yüreği deşti  
sırlar pullu zarflara yerleşti  
mektuplarda ilişti  
tek damlası mürekkebin  
aktıkça acıklı dram sahnesi  
her bir satırda sevginin adı  
münzevi

kağıdın ucunda yanık izleri  
bundan önce kaç zarf açıldı acaba  
kutusuyla  
Ebru Çimen

türkü sü demektir  
Saye: gölge